

110

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 2 czerwca 1956 r.

w sprawie dodatków specjalnych dla pracowników zakładów społecznych służby zdrowia.

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. Nr 55, poz. 434 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie dotyczy dodatków specjalnych dla pracowników zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia w warunkach szkodliwych lub uciążliwych, o ile nie mają prawa do takich dodatków w myśl przepisów regulujących ich uposażenie zasadnicze.

§ 2. Przyznaje się dodatek specjalny w wysokości 40% uposażenia zasadniczego:

- 1) pracownikom zatrudnionym w stacjach sanitarno-epidemiologicznych, stacjach sanitarnych kolei państwowych, kolumnach sanitarnych i zakładach dezynfekcyjno-kąpielowych:
 - a) przy wykonywaniu czynności z zakresu działalności podstawowej,
 - b) na stanowiskach: starszego rejestratora i rejestratora medycznego oraz hodowcy zwierząt,
- 2) kontrolerom sanitarnym wykonującym badania sanitarno-epidemiologiczne.

§ 3. Przyznaje się dodatek specjalny w wysokości 30% uposażenia zasadniczego pracownikom zatrudnionym:

- 1) w szpitalach, oddziałach i klinikach zakaźnych oraz zakładach i komórkach organizacyjnych przeznaczonych wyłącznie dla chorych na gruźlicę,
- 2) w zakładach lub komórkach organizacyjnych opieki zdrowotnej zamkniętej przeznaczonych wyłącznie dla chorych psychicznie lub dla chorych na jaglicę,
- 3) w zakładach, w których praca jest połączona z narażeniem na działanie promieni radu lub innych ciał promieniotwórczych,
- 4) w ambulatoriach (ambulansach, kolumnach) ruchomych, jeżeli do ich podstawowych czynności należy uczestniczenie w zespołach wyjazdowych,
- 5) w zakładach (pracowniach) anatomo-patologicznych (prosektoriach), zakładach medycyny sądowej oraz pracowniach bakteriologicznych, chemiczno-analitycznych i serologicznych, jeżeli swe podstawowe obowiązki wykonują w pomieszczeniach, w których są prowadzone badania,
- 6) w pracowniach (zakładach) rentgenologicznych, jeżeli swe podstawowe obowiązki wykonują w pomieszczeniach, w których znajdują się aparaty Roentgena, oraz podczas czynności tych aparatów,
- 7) w stacjach pogotowia ratunkowego w charakterze dyspozytorów,
- 8) w lecznicach Ministerstwa Zdrowia oraz ich oddziałach terenowych,
- 9) w Instytucie Gruźlicy,

10) w zakładach lub komórkach organizacyjnych opieki zdrowotnej otwartej przeznaczonych wyłącznie dla chorych psychicznie lub dla chorych na jaglicę, jeżeli swoje podstawowe obowiązki wykonują w pomieszczeniach, w których przebywają tacy chorzy.

§ 4. Przyznaje się dodatek specjalny w wysokości 20% uposażenia zasadniczego pracownikom zatrudnionym w stacjach sanitarno-epidemiologicznych, stacjach sanitarnych kolei państwowych, kolumnach sanitarnych i zakładach dezynfekcyjno-kąpielowych, nie wymienionym w § 2 pkt 1.

§ 5. 1. Przepisów §§ 3 i 4 nie stosuje się do rzemieślników pobierających wynagrodzenie określone w uchwale nr 111 Prezydium Rządu z dnia 5 marca 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania niektórych rzemieślników (Monitor Polski Nr 22, poz. 279).

2. Rzemieślnikom określonym w ust. 1 przyznaje się dodatki specjalne:

- 1) w wysokości 20% wynagrodzenia zasadniczego — zatrudnionym:
 - a) przy konserwacji urządzeń sanitarnych w stacjach sanitarno-epidemiologicznych, stacjach sanitarnych kolei państwowych, kolumnach sanitarnych i zakładach dezynfekcyjno-kąpielowych,
 - b) w warunkach określonych w § 3,
- 2) w wysokości 10% wynagrodzenia zasadniczego — zatrudnionym w zakładach opieki zdrowotnej zamkniętej, w których skład wchodzi komórki organizacyjne przeznaczone wyłącznie dla chorych zakaźnie, chorych na gruźlicę lub chorych psychicznie, jeżeli do ich podstawowych czynności należy konserwacja i naprawa instalacji i urządzeń świetlnych, ogrzewniczych lub wodno-kanalizacyjnych.

§ 6. Przyznaje się dodatek specjalny w wysokości 10% uposażenia zasadniczego piastunkom i wychowawczyńom zatrudnionym:

- 1) w domach małych dzieci,
- 2) w żłobkach z wyjątkiem żłobków sezonowych,
- 3) w prewentoriach dla dzieci do lat trzech.

§ 7. Przy obliczaniu dodatku specjalnego przysługującego za czas pracy wykonywanej w godzinach nadliczbowych, w dni ustawowo wolne od pracy lub w porze nocnej przyjmuje się za podstawę uposażenie zasadnicze.

§ 8. 1. Pracownik może pobierać tylko jeden dodatek specjalny, w razie zaś zbiegu tytułów do dwóch lub więcej dodatków specjalnych uprawnionemu przysługuje prawo wyboru.

2. Prawo do dodatku specjalnego nie przysługuje pracownikom pozostającym na urlopie bezpłatnym, zawieszonym w pełnieniu służby oraz za okres przekraczający 3 miesiące niepełnienia z innych powodów obowiązków, do których

przywiązany jest dodatek specjalny, z tym że nie dotyczy to osób powołanych na doksztalcanie zawodowe.

§ 9. Dodatki specjalne wypłaca się miesięcznie z dołu.

§ 10. Pracownik zatrudniony w zakładzie, w którym dodatek specjalny przysługuje tylko w niektórych komórkach organizacyjnych, ma prawo do dodatku specjalnego jedynie wówczas, gdy podstawowym miejscem jego zatrudnienia jest komórka, w której ten dodatek przysługuje.

§ 11. 1. W razie przejścia do pracy w komórce organizacyjnej, w której nie przysługuje dodatek specjalny, pracownik traci prawo do dodatku z dniem przeniesienia.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy przypadków przesunięcia w myśl obowiązujących przepisów kobiety do lżejszej lub nieszkodliwej dla zdrowia pracy w związku z ciążą. W takim przypadku kobiecie przysługuje dodatek specjalny do czasu ukończenia przerwy w pracy przysługującej w związku z porodem.

§ 12. 1. Pracownik zatrudniony w zakładzie lub komórce organizacyjnej, która na okres nasilenia chorób zakaźnych na danym terenie została przeznaczona wyłącznie dla chorych zakaźnie, ma prawo do dodatku specjalnego określonego w § 3 pkt 1 tylko za czas przepracowany w okresie przebywania w tym zakładzie lub komórce organizacyjnej chorych zakaźnie — z odliczaniem jednak okresów oddelegowania na szkolenie lub do innego zakładu, urlopów i nieobecności w pracy z innych powodów, z zastrzeżeniem wyjątku przewidzianego w ust. 2.

2. W razie zachorowania w związku z zatrudnieniem na chorobę zakaźną, której przypadki są leczone w zakładzie (komórce organizacyjnej) określonym w ust. 1, pracownik zachowuje prawo do dodatku przez okres choroby, jednak nie dłużej niż przez 3 miesiące.

§ 13. Minister Zdrowia w porozumieniu z Prezesem Państwowej Komisji Płac i Centralną Radą Związków Zawodo-

wych ustali dla kierowców samochodowych zatrudnionych bądź przydzielonych do pracy w zakładach społecznych służby zdrowia w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych dodatki specjalne, ich wysokość oraz zasady wypłacania.

§ 14. 1. Pracownikom, którzy bezpośrednio przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia pobierali zgodnie z dotychczasowymi przepisami dodatek specjalny z tytułu udziału w zwalczaniu chorób wenerycznych, przynajmniej do czasu zatrudnienia w dotychczasowych warunkach dodatek specjalny w wysokości kwoty dotąd pobieranej.

2. Przepis § 8 stosuje się odpowiednio.

§ 15. Minister Zdrowia w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia ustali kategorie pracowników, którym w okresie przejściowym będzie przysługiwać dodatek specjalny w wysokości 40% uposażenia zasadniczego przy zatrudnianiu w warunkach określonych w § 3 pkt 1 — 9.

§ 16. Tracą moc §§ 10, 11, 12 i 14, a także w części dotyczącej dodatków specjalnych § 15 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie uposażenia pracowników zatrudnionych w społecznych zakładach służby zdrowia (Dz. U. Nr 14, poz. 88, z 1950 r. Nr 41, poz. 365 i Nr 52, poz. 480, z 1953 r. Nr 5, poz. 11 i Nr 38, poz. 162, z 1954 r. Nr 48, poz. 229 oraz z 1955 r. Nr 25, poz. 153).

§ 17. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrom: Zdrowia, Pracy i Opieki Społecznej, Kolei oraz Finansów.

§ 18. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 marca 1956 r. w części objętej § 5 oraz od dnia 1 czerwca 1956 r. w pozostałej części.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz